

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, że pojęcia „małego urzędnika” i „znacznej zmiany” w rozumieniu art. 2 pkt 3 i art. 2 pkt 4 dyrektywy 1999/13/WE są niezbędne dla zapewnienia zharmonizowanego i skutecznego stosowania tej dyrektywy, ponieważ określają zobowiązania mające zastosowanie do pewnych kategorii urzędów przemysłowych, o których mowa w dyrektywie. Tymczasem transpozycja dyrektywy do prawa krajowego jest w wielu aspektach niepełna ponieważ strona pozwana w żaden sposób nie zdefiniowała pojęcia „małego urzędnika”, natomiast przyjęta przez nią definicja pojęcia „znacznej zmiany” nie uwzględnia wartości progowych wzrostu emisji lotnych związków organicznych, po przekroczeniu których zmianę urzędnika należy uznać za znaczną.

Skarżąca odnosi się również krytycznie do niedokładności i braku przejrzystości transpozycji art. 4 ust. 4 dyrektywy w zakresie zobowiązań mających zastosowanie do znacznych zmian istniejących urzędów. Zważywszy, iż przepisy dotyczące nowych urzędów zawierają ściślejsze wymogi od przepisów mających zastosowanie do urzędów starych, należy stworzyć uregulowania bardziej czytelne, także w odniesieniu do sytuacji, w których istniejące urządzenie zostaje podane istotnym zmianom dla zapewnienia skuteczności (effet tiule) dyrektywy, która ma na celu zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska.

(¹) Dz.U. L 85, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 13 października 2008 r. — G. Elbertsen przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-449/08)

(2009/C 6/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G. Elbertsen

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 42 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (¹) należy interpretować w ten sposób, że pozostawia on państwu członkowskiemu zakres swobodnego uznania co do określenia kwoty referencyjnej w wysokości 0 EUR i nieprzyznania rolnikowi, który znajduje się w specyficznej sytuacji w rozumieniu art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 r. z dnia 21 kwietnia 2004 r. (²), uprawnień do płatności z rezerwy krajowej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy prawo wspólnotowe sprzeciwia się stosowaniu przepisu takiego jak art. 17 ust. 1 lit. b) Regeling GLB-inkomenssteun 2006 r., zgodnie z którym od kwoty o którą zwiększone zostaną dodatkowe płatności w następstwie inwestycji zwiększającej zdolności produkcyjne lub nabycia gruntów, odliczana jest kwota 500 EUR przed określeniem kwoty referencyjnej, na podstawie której przyznawane są uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 października 2008 r. — Helmut Müller GmbH przeciwko Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

(Sprawa C-451/08)

(2009/C 6/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Helmut Müller GmbH

Strona pozwana: Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy konstytutywną przesłanką zamówienia publicznego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (¹) jest, aby roboty budowlane zostały wykonane na rzecz instytucji zamawiającej w rozumieniu rzeczywistej i fizycznej realizacji obiektu oraz aby stanowiły jej bezpośrednie przysporzenie w sensie gospodarczym?
- 2) Jeżeli zgodnie z definicją zamówienia publicznego na roboty budowlane zawartą w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE nie można zrezygnować z elementu realizacji obiektu: Czy zgodnie z wariantem drugim powyższego przepisu należy przyjąć realizację obiektu, jeżeli roboty budowlane mają na celu realizację dla instytucji zamawiającej określonego celu publicznego (na przykład ma służyć rozwojowi urbanistycznemu rejonu gminy), a na mocy zamówienia instytucja zamawiająca uzyskuje kompetencję prawną do zapewnienia realizacji celu publicznego oraz do zapewnienia, aby obiekt ten został udostępniony w przyszłości właśnie w tym celu?
- 3) Czy pojęcie zamówienia publicznego na roboty budowlane zgodnie z wariantem pierwszym i drugim art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE wymaga, aby przedsiębiorca budowlany zobowiązany był, bezpośrednio lub pośrednio, do wykonania robót budowlanych? Czy ewentualnie musi istnieć możliwość egzekwowania wykonania tego zobowiązania na drodze sądowej?
- 4) Czy pojęcie zamówienia publicznego na roboty budowlane zgodnie z wariantem trzecim art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE wymaga, aby przedsiębiorca budowlany zobowiązany był do wykonania robót budowlanych lub aby takie roboty stanowiły przedmiot zamówienia?
- 5) Czy zamówienia, które za pośrednictwem wymogów określonych przez instytucję zamawiającą mają zagwarantować, że obiekt budowlany, który ma zostać wykonany, będzie udostępniony w określonym celu publicznym oraz które jednocześnie przyznają instytucji zamawiającej (na mocy uzgodnień umownych) kompetencję prawną do zapewnienia (w pośrednim interesie własnym) możliwości korzystania z obiektu budowlanego w celach publicznych, są objęte zakresem pojęcia zamówienia publicznego na roboty budowlane w rozumieniu wariantu trzeciego art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE?
- 6) Czy przesłanki pojęcia „wymogi określone przez instytucję zamawiającą” występującego w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE są spełnione, jeżeli roboty budowlane mają zostać wykonane zgodnie z projektami zweryfikowanymi i zatwierdzonymi przez instytucję zamawiającą?
- 7) Czy zgodnie z art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE nie można uznać, że przyznano koncesję na roboty budowlane, jeżeli posiadacz koncesji jest lub stanie się właścicielem nieruchomości, na której ma powstać obiekt budowlany lub

jeżeli koncesja na roboty budowlane zostaje przyznana na czas nieokreślony?

- 8) Czy dyrektywa 2004/18/WE znajduje zastosowanie — ze skutkiem prawnym w postaci obowiązku instytucji zamawiającej do przeprowadzenia procedury przetargowej — także wówczas, gdy sprzedaż nieruchomości przez osobę trzecią oraz udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane nastąpią w pewnym odstępie czasowym i przy zawarciu umowy kupna nieruchomości zamówienie publiczne na roboty budowlane nie zostało jeszcze udzielone, jednakże w momencie zawarcia tej umowy instytucja zamawiająca miała zamiar udzielenia takiego zamówienia?
- 9) Czy różniące się od siebie, lecz mające ze sobą związek czynności dotyczące zbycia nieruchomości oraz udzielenia zamówienia publicznego na roboty budowlane należy traktować jako całość w rozumieniu prawa zamówień publicznych, jeżeli zamiar udzielenia zamówienia publicznego na roboty budowlane istniał w momencie zawarcia umowy kupna nieruchomości i strony świadomie stworzyły między tymi umowami ścisły merytoryczny — i ewentualnie także czasowy — związek (w nawiązaniu do wyroku Trybunału z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie C-29/04 [Komisja przeciwko Austrii])?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 16 października 2008 r. — Emilia Flores Fanega przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) i Bolumburu S.A.

(Sprawa C-452/08)

(2009/C 6/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emilia Flores Fanega

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) i Bolumburu S.A